

Καράβι γινδνεύγει σὲ βαθιὰ νερά
μὲ γούμεν' ἀσημένια, μ' ἀργυρὰ κλειδιά
Σύμ. || Ποίημ.

Κανένα δὲν ἐπρόφτασε ἄγκουρα νὰ σαλπάρῃ,
ἄλλο τὴ γούμενα ἄφινε, κι ἄλλο τὴν ἄγκουρά τους
Ι. Ξουρῆ, Δελτ. Ἱστορ. Ἑθνολ. Ἑταιρ. 1 (1883), 471.
Ἡ σημ. καὶ παρὰ Μπουνιαλ., ἐνθ' ἄν. Συνών. κ ἄ-
β ο ς, κ α ρ α β ο τ ρ ι χ ι ᾶ, π α λ α μ ᾶ ρ ι. β) Χον-
δρὸν ἐν γένει σχοινίον Κρήτ. Μῆλ. Παξ. Πάρ. Πελοπν.
(Μεσσην. Ξεχώρ.): Δὲ γαθίζει ἄνε δόνε δέσουνε καὶ μὲ
τσί γούμενες (ἄνε = ἀκόμη καὶ ἄν) Κρήτ. Γιὰ νὰ κρατή-
σουμε τοῦτο τὸ μυνάρι, πρέπει νὰ δὸ δέσουμε μὲ γούδινα
Ξεχώρ. Μὲ τούτῃ δὴ τὴ γούδινα ποὺ μοῦ δώσε δὲ βορῶ
νὰ ζαλώσω αὐτόθ. 2) Ἀλυσίς ἢ σχοινίον ἀγκύρας πλοίου,
ἀγκύριον Βιθυν. (Κατιρ.) Ἡπ. Θεσσ. Στερελλ. (Περίστ.)—
Ν. Παλάσκ., Ὀνοματολόγ. 10, 15 — Νουμάς, 161, 8
— Λεξ. Γαζ. 3) Χονδρὸν σχοινίον, διὰ τοῦ ὁποίου στρέφε-
ται τὸ στροφεῖον τοῦ ἐλαιοπιεστηρίου, ὁ ἄ ρ γ ᾶ τ η ς 5
(βλ. λ.) Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Νεάπ. Ραμν. Σέλιν.): Δέσε τὴ
γούμενα 'ς τὴ μανουέλα μὴ γυλιέται χάμαι Κίσ. 4) Σχοι-
νίον, διὰ τοῦ ὁποίου προσδένεται ἐπὶ τοῦ σωκάρου ἢ προέκ-
τασις τοῦ ἄξονος προκειμένου νὰ παύσῃ ἡ κίνησις τοῦ ἀνε-
μομύλου Καστ. Τῆν (Σμαρδάκ. κ. ἄ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κύθηρ.

γουμενέτα ἡ, Κρήτ. (Ἱεράπ.) — H. R. Kahane - A.
Tietze, *Lingua Franc.*, 254 γουμενέτο τό, Σύμ. — Γ.
Σαχτούρ., Ἱστορ. Ἡμερολ., 154 I. Τομπάζ., 25.

Ἐκ τοῦ Ἱταλ. *gomenetta* = μικρὸς κάλως.

Μικρὸς κάλως ἐνθ' ἄν.: Ἐκόπη τὸ γουμενέτο, μὲ τὸ
ὁποῖον εἶχομεν δεμένον ὀπισθὲν μας τὸ Ἰονικὸν βόικι Ι.
Τομπάζ., ἐνθ' ἄν.

γουμενιά ἡ, Ν. Κοτσοβίλ., Ἐξαρτ. πλοίων, 12 Α. Πα-
λάσκ., Ὀνοματολόγ., 16 — Λεξ. Βλαστ., 303 Πρω. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ μ ε ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾶ.

1) Γ ο ὕ μ ε ν α 1, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Δημητρ. 2) Τὸ κα-
θιερωμένον μῆκος τῶν κάλω, ἥτοι 100 ὀργυαί, ὡς μετρικὴ
μονάς ἐνθ' ἄν.

γουμενίτσα ἡ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ μ ε ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ α.
Μικρὸς κάλως. Συνών. γ ο υ μ ε ν ἑ τ α.

γούνα ἡ, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Μισθ.) Πόντ. (Ἱμερ.
Οἶν. Τραπ.) Τσακων. γούν-να Ἀμοργ. Κύπρ. Κῶς Μεγίστ.
Ρόδ. βούν-να Κύπρ. Ρόδ. ὄουνα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κού-
να τὸ Καππ. (Φλογ.)

Τὸ Βυζαντ. οὗς. γ ο ὕ ν α, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ μεσ. λατιν.
gunna. Γραφὴ γ ο ὕ ν α ἀπαντᾷ ἤδη παρ' Ἡρωδιαν.,
Ἐπιμ., 124. Κατὰ τὸν P. Kretschmer, *Glotta* 1, 368
κελτικῆς ἀρχῆς, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ Σλαβ. *gunna*.

1) Δέρμα ζῴου ἐντρίχον κοιν. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Οἶν.
Τραπ.) Τσακων.: Ἐχ' καλὴ γούνα αὐτὸ τὸ κ'νάβ' Στερελλ.
(Ἀχυρ.) Ἐχει μὴ ὥραία γούνα ἢ γάττα σας Ἀθῆν. Περ-
νάει ἓνα σκυλλὶ ὅλο γούνα τὸ τομάρι του αὐτόθ. || Φρ. Ἐν' νὰ
σοῦ βγάλ-λω τήβ βούν-να σου (ἐπὶ ἀπειλῆς· θὰ σὲ γδάρω ζών-
τα) Κύπρ. || Παροιμ. Ὁσπον νὰ πῇ ὁ ἄλουπὸς πάου-πάου,
τὴν βούν-ναν του ἐβάλαν τὴν (ἐπὶ ἀμελῶν, οἱ ὁποῖοι κατα-
βάλλονται ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐπιτηδείων ἀντιπάλων των)
Κύπρ. Ἡ γάττα γιὰ ψάγια τὴ γούνα τζη πουλεῖ (ἐπὶ λαί-
μάργων) Θήρ. β) Μεταφ., τὸ δέρμα Κύθηρ.: Γνωμ. Ἀρ-
ρώστου γούνα φαίνεται καὶ νηστικοῦ μαγοῦλες. 2) Ἡ ἐν-

τριχος κατεργασμένη δορὰ ζῴου χρησιμοποιουμένη ὡς
ἐπώμιον ἢ ὡς χειρὶς ἢ ὡς περίρραμμα ἐνδυμάτων κοιν. καὶ
Καππ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Ἱμερ. Τραπ.) Τσακων.: Γιακάς —
μανσὸν — γαριτούρα ἀπὸ γούνα. Ἐβαλα 'ς τὸ πανωφόρι
μου γούνα. Τώρα συνηθίζονται γούνες 'ς τὰ φορέματα κοιν.
Συνών. γ ο υ ν ᾶ ρ ι. 3) Χειμερινὸν ἐπανωφόριον ἐξ ἐντρίχου
κατεργασμένου δέρματος κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Φλογ.)
Πόντ. (Ἱμερ. Τραπ.) Τσακων.: Τῆς πῆρε μὴ γούνα ποὺ
κοστίζει χιλιάδες. Ντύθηκε 'ς τὶς γούνες κοιν. Ἐπέρα-
σαν οἱ μεγαλονσάνες μὲ τσί 'οῦνες καὶ πάσι 'ς τὴν ἐγλήσά
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Φέρισκα εἰς σὴ βόλ' γούνες γιὰ τὰ 'ναῖκε
τουνε (ἔφερναν ἀπὸ τὴν Πόλη γούνες γιὰ τὶς γυναῖκες
τους) Ἀνακ. Τὸ γούνα μ' νὰ τὸ δώκῃς σὸ παππᾶ Φλογ.
Ἐφόρεσεν τὴ γούνα αὐτ' Τραπ. Γούνα ἀγούνιαστ' Μακεδ.
(Σιάτ.) Ἀπὸ τὴν πετδᾶν τοῦ γαάρου μας 'ἐν νὰ σοῦ κάμω
βούν-ναν Κύπρ. Ἐφόρεμ μίαν ὥραίαβ βούν-ναν αὐτόθ.
Ἡρτεμ' βὸ τὴ χώρα μινὰ ξένη τσαι φορεῖ μιάγ γούν-να
Κῶς. Γούνα σαμουρένια (ἐκ δέρματος ἰκτίδος, ἀρίστης ποιό-
τητος) Χίος (Ὀλυμπ.) || Παροιμ. φρ. Ἐχω ράμματα γιὰ
τὴ γούνα σου (ἐπὶ ἀπειλῆς· ἔχω τὴν δυνατότητα νὰ σὲ τιμω-
ρήσω) πολλαχ. Τοῦ τίναξε τὴ γούνα (τὸν ἔδειρε) Κεφαλλ.
Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. φρ. Τ ο ὕ τ ῖ ν α ξ ε τ ὸ
σ κ ο υ τ ῖ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Διήγ. Παιδιόφρ., στ. 176 (ἐκδ.
Wagner, σ. 147) ἔρις ποντικοῦ καὶ γαλῆς, πρὸς τὴν οὗτος
λέγει: «ἐνε καὶ σκύλος κυνηγὸς καὶ νὰ σὲ κυνηγήσῃ | τινάξῃ
καὶ τὴν γούναν σου νὰ κόψῃ τὴν ὀφρὺν σου». Τὸν ἔχει τῆς
γούνας του μανίκι (τὸν ἔχει ὑποχείριον) Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
— Λεξ. Πρω. Δημητρ. Τσῆ γούνας-ι-τ' μανίκι (συνών. μὲ
τὴν προηγουμ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Δὲ θὰ σὲ κάνω τῆς
γούνας μου μανίκι (δὲν θὰ σοῦ ἀνακοινώσω τὰ μυστικά μου)
Κέως. Τ'ς γούνας μ' μανίξ' (ἐπὶ οἰκειότητος μεταξὺ προ-
σώπων) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σηλυβρ.) Τῆς γούνας μ'
μανίτσι (ἐπὶ φορτικοῦ ἀνθρώπου) Σκυρ. Τῆς γούνας μου
μανίκι (ἐπὶ τῶν μηδένα ἢ ἀπομεμακρυσμένων συγγενικῶν
δεσμῶν ἐχόντων) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μύκ. — Λεξ. Βλαστ.,
410. Τ'ς γούνας μ' γιακάς (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Ἡ παροιμ. φρ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Συνών.
φρ. Τ ῆ ς κ ᾶ π π α ς μ ο υ μ α ν ῖ κ ι. Ὁρίστε γούνα,
κάθησε ἀπάνω (ἐπὶ παροχῆς καταλλήλων συνθηκῶν) Ἡπ.
Μᾶς ἐγινιν ἡ γούνα καλὰ (καλῶς ἐπάθωμεν) Μακεδ. (Βέρ.)
Τοῦ κόφτω — τοῦ ράφτω γούνες (τὸν κακολογῶ) Κρήτ.
Μ' ἔκαψε τὴ γούνα μου (μὲ ἐβασάνισε) Κρήτ. Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) Γύρισε τὴ γούνα τ' ἀνάποδα (ὠργίσθη) Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) Βάν' τὴ γούνα τ' ἀνάποδα (ἐπὶ
τοῦ μὴ ἱκανοῦ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ ἐκ τῆς θέσεως του
ἀπορρέοντα καθήκοντα) Μακεδ. (Ζουπάν.) Τὴν γούν-ναν θὰ
μοῦ βάλλῃ (ἐπὶ ἀπειλῆς) Χίος. Φάι, γούνα, π'λάφ' (φάγε, γούνα,
πιλάφι· ἐπὶ τῶν τιμωμένων ὅχι ἔνεκα τῆς ἀξίας των ἀλλ'
ἔνεκα τῆς καλῆς ἐνδυμασίας των) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Γού-
να, φὰ κασουνάκι (= εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ σιτάρι· συνών. μὲ
τὴν προηγουμ.) Πόντ. Συμπεθεριάζ' ἡ κάππα μὲ τὴ γούνα
(ἐπὶ τῆς δυνατῆς σχέσεως μεταξὺ ἀτόμων ἀνηκόντων εἰς
διαφόρους κοινωνικὰς τάξεις) Θ. Κολοκοτρ., Διήγ. συμβάντ.
2, 100 || Παροιμ. Ἐκαψα τὴ γούνα μου νὰ μὴ μὲ τρῶν' οἱ
ψύλλοι (ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων θυσίας διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν
ἐλευθερίαν δράσεως ἢ κινήσεως) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ὅπου
'ἐ φτάνει τὸ χέρι σου, μὴν κρεμᾷς τὴ γούνα σου (μὴν ἐμπι-
στεύεσαι τὰ πράγματά σου, εἰς μέρη, τὰ ὁποῖα δὲν δύνασαι
νὰ ἐλέγχῃς) Σίφν. Ἡρτα κοντά σου ποὺ 'χεις βούν-ναν
νὰ βάλλω καὶ βῶ ράσο (ἐπὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐλπίζουν εἰς
τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς των, ὅταν εὐρίσκωνται πλησίον

ἀτόμων εὐπορούντων) Ρόδ. Πήγαινε σὲ γούνα, νὰ βάλης ἀμπά (ὁ συναναστρεφόμενος καλύτερον αὐτοῦ πάντοτε ὠφελεῖται) Θάσ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγή. καὶ ἀλλαχ. Κάτσε μὲ γούνα νὰ βάλης καπότο (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Ἰος. Ἄιντε μ' ἄθροιστο πού 'χει γούνα, νὰ φορένης κοντογούνα, (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Πελοπν. (Μεσσην.) Πολλοὶ θέλουν νὰ καπλάτισουν γούνες, μόνε οἱ φλόκοι τσοῦ βοδίζουν (ἐπὶ ὀκνηρῶν) Ἐπτάν. Ὁ σκύλλος ἐπούλησε τὴ γούνα του (ἐπὶ μὴ προνοητικῶν) Μῆλ. Ἐπῆρεν τὴν γούν-ναν μου, μὰ μὴδ' ἐκεῖνος δὲν ἤβρασε (ἐπὶ ἐκμεταλλευθέντων τινὰ ἄνευ ἀποτελέσματος) Ἀμοργ. Ἄ δὲν ἐδόδιζε δὲ μαλλί, ἤθελε νὰ ράβγουν ὅλοι οὐνες (κάθε ἐργασία λόγῳ τῶν δυσκολιῶν τῆς ἀπαιτεῖ τὸν εἰδικόν) Νάξ. (Ἀπόρρανθ.) || Γνωμ. Πόση γνώση κρύβει ἡ κάππα, πόσες τρελλές κρύβει ἡ γούνα (πολλοὶ πτωχοὶ εἶναι νοσημονέστεροι τῶν πλουσίων) Ἀθῆν. Τὸ Μάη μὲ γούνα καὶ τὸν Αὐγουστο μὲ κάππα (ἐπὶ παραδόξων καὶ ἀκρίβων πραγμάτων) Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.² 390, 31. Αὐγουστός ἐπλάκωσε, τὴ γούνα σου βάλωσε Πάρ. (Λεῦκ.) || Λίνιγμ.

Τρώγει τρώγει τὸ μαλλί, | γούνα ντύνεται καλὴ
(ὁ σκόρος) Πελοπν. (Ἄρν. Ζελίν.) || Ἄσμ.

Ἄ βρέχη, βάλε τσόχνα, καὶ ἀνὲ χιονίζη, γούνες,
καὶ ἂν εἶναι βγιά καὶ ξεστεριά, βάλε τὰ βελονδένια
(βγιά = εὐδία ἡμέρα) Δ. Κρήτ.

Τὸ γαούριν τοῦ Σωτήρη | ψόφησε 'ς τὸ Ἀκρωτήρι
καὶ ἡ πετριά του κάμνει βούν-να καὶ τὰ δόντια του τουντούνια
(τουντούνια = κρότους ὑποκώφους) Κύπρ.

Φορεῖ καὶ γούνα 'ς τὸ λαιμὸ τοῦ τράγον τὸ τομάρι
Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἄιντε καὶ σύ, χρυσέ μου πεθερέ,
καὶ κρέμασε τὴν γούνα σου,
τὴν ἀσημομπαστούνα σου

(μοιρολ.) Πελοπν. (Κουτήφαρ.)

Τὸ δικόμ μου τὸ παιδί
γούν-ναθ θέλει νὰ θορῇ
καὶ μαθήλιλ λαχουρὶ

(θορῇ = φορῇ βαυκάλ.) Σύμ. Συνών. γοῦναρικό.

4) Ἀχειρίδωτος μανδύας ἐκ κατειργασμένου δέρματος προβάτου ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἐρραμμένα διάφορα ἐγχρώμα κορόνια Θράκ. (Σουφλ.) 5) Βραχὺς ἀχειρίδωτος ἐπενδύτης κατερχόμενος μέχρι τῆς μέσης τοῦ σώματος Σκυρ. 6) Ποδηρεῖς γυναικεῖον ἐπανωφόριον ἐκ βελούδου κεντημένον μὲ νήματα χρυσοῦ, ἀνοικτὸν ἐμπροσθεν καὶ ἄνευ κομβίων Μεγίστ. 6) Γυναικεῖον φόρεμα χρώματος ἐρυθροῦ Σύμ. β) Ἐαρινὸν γυναικεῖον φόρεμα Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.): Σήμιρα καλὴ μέρα θὰ φουρέσου τ' γούνα. 7) Γάντι ὀρθογωνίου σχήματος ἐκ δέρματος προβάτου, χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν χρῆσιν δι' ἀσβέστου Μακεδ. (Σιάτ.) 8) Μεταφ., τὸ δυσκόλως κατεργαζόμενον ἔριον Μακεδ. (Νάουσ.): Δὲ παραδουλεύει εὐκόλως, εἶμι γούνα τοῦ μαλλί. 9) Μεταφ., τρόπος παρασκευῆς ἰχθύος κατὰ τὸν ὅποιον ἀνοίγεται οὗτος εἰς τὸ μέσον κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀποξηραίνεται εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἐπιπάσσεται μὲ ρίγανη διὰ νὰ καταστῇ βρώσιμος Θεσσ. (Τρίκερ.) Προπ. (Κούταλ. Μαρμαρ.): Καὶ τηγανισμένα τὰ τρώαμε τὰ ψάρια καὶ γούνες Μαρμαρ. Τὶς σμέρnis φκειάν' ν γούνα Τρίκερ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Γούνας Μακεδ. (Θεσσαλον. Σέρρ.) Πελοπν. (Κυπαρισσ. Λαγκαδ.) καὶ ὡς τοπων. Γούνα Μακεδ. (Φλόρ.) Πελοπν. (Λαγκαδ.)

γουνάδικο τό, Ἀθῆν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ οὐσ. γοῦναδῆς, πληθ. τοῦ οὐσ.

γοῦναδῆς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικό.

Κατάστημα ὅπου κατασκευάζονται ἢ πωλοῦνται γούνες ἐνθ' ἂν. Συνών. γοῦναράδικο.

γουνάκι τό, Ἀθῆν. Ψαρ. γουνάτσι Ἀνδρ. γουνάτσι Μέγαρ. γ'νάκι Σκιάθ. — Α. Παπαδιαμ. Χριστουγενν. διηγ., 102.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς ὑποκοριστ. καταλ. -άκι.

1) Ἡ μικρὰ γούνα Ἀνδρ. Μέγαρ. Σκιάθ. Ψαρ. — Α. Παπαδιαμ., ἐνθ' ἂν.: Ἡ θειά, τὸ Μαλαμώ, ἀφοῦ ἠλλαξε τὴ φ'στάνα τῆς τὴν βρεγμένην καὶ ἐφόρεσεν ἄλλην στεγνὴν καὶ τὸ γ'νάκι τῆς τὸ καλὸ Α. Παπαδιαμ., ἐνθ' ἂν. || Παροιμ. Ἄ δὲ βρῆς γούνα, πᾶρε γουνάτσι τῶν φεύγα (περὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι, ἐπιδιώκοντες τὸ ὅλον καὶ μὴ ἐπιτυχάνοντες αὐτό, πρέπει νὰ ἀρκοῦνται εἰς ὅ, τι ἐπιτύχουν) Μέγαρ. Συνών. γοῦνίτσα 1.2) Στενὴ λωρὶς γούνας προσραπτομένη εἰς τὸν γῦρον τῆς γυναικεῖας φούστας, εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν ἢ εἰς τὰς ἐμβάδας Ἀθῆν. Συνών. γοῦνίτσα 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Γουνάκης Κρήτ. (Ρέθυμν. Χαν.)

γουναράδικο τό, κοιν. γουναράδ'κου κοιν. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ οὐσ. γοῦναράδῆς, πληθ. τοῦ οὐσ. γοῦναράδῆς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικό.

1) Γοῦναράδικο, τὸ ὅπ. βλ., κοιν.: Ὁ πατέρας του ἔχει γουναράδικο κοιν. || Παροιμ. Τί θέλει ἡ ἀλεπού 'ς τὰ γουναράδικα; (ἐπὶ τῶν ἀναμειγνυομένων εἰς ὑποθέσεις, αἵτινες δύνανται νὰ ἔχουν δυσάρεστα δι' αὐτοὺς ἀποτελέσματα) Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.², 300, 215. Συνών. παροιμ.: Τὶ γυρεῖ εἰ ἡ ἀλεπού 'ς τὸ παζάρι; 2) Τὸ ἀνῆκον εἰς γουναρᾶν Μακεδ. (Καστορ.): Ἄσμ.

Μαχαίρια γουναράδικα δουλεύουν 'ς τὸ τεζγιάκι
(τεζγιάκι=τὴ τράπεζα τοῦ τεχνίτου).

γουναράς ὁ, κοιν. γ'ναράς κοιν. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αράς. Ὁ τύπ. καὶ παρὰ Ε. Legrand, Bibl. Hell. XVIII, 2, σ. 264 «πῆγαν καὶ οἱ γουναράδες | μὲ κηροῦς καὶ μὲ λαμπάδες» (τοῦ ἔτους 1687).

Ὁ κατασκευάζων ἢ ὁ πωλὼν γούνας κοιν.: Ὁ πατέρας τῆς ἦταν γουναράς κοιν. || Γνωμ. Γουναράδες βρωμεροὶ καὶ 'ς τὴν τέλην ὅλο φλουρὶ (τὸ ἐπάγγελμα τῶν γουναράδων, ἂν καὶ εἶναι εὐτελές καὶ ἀηδὲς λόγῳ τῆς δυσσομίας τοῦ ἐμπορεύματος, εἶναι ὅμως ἐπικερδές) Ἡπ. Συνών. γοῦναρης, γοῦναριτῆς, γοῦναδῆς, γοῦνατῆς.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Ἀθῆν. Θάσ. Θεσσ. (Ἐλασσ. Λάρ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Καβάλλ. Κοζ. Πτολεμ. Φλόρ.) Στερελλ. (Μαρκόπ.)

γούναρης ὁ, γουνάρης Λεξ. Βάιγ. γουν-νάρης Κύπρ. γούναρης Ἀνδρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Μεσσην.) — Λεξ. Πόππλετ. Λάουνδ. Βυζ. Βλαστ. 350 Πρω. Δημητρ. γούν-ναρης Κύπρ. γούναρ'ς Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Μακεδ. (Μελέν. Νάουσ. Σισάν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) βούν-ναρης Κύπρ. Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γοῦναρη, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Λατίν. *gunnarus*. Ὁ τύπ. γοῦναρη, παρὰ Σαχλίκ., Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις, στ. 522 (ἐκδ. Wagner, σ. 97) «καὶ ἡ χήρα Μαρτζαμούδαινα τοῦ Ἀντώνη τοῦ γουνάρη | ἐμπῆκεν καὶ τριπῆδησε σὰν ἓνα παλληκάριν» καὶ παρὰ Μαχαιρᾶ (ἐκδ. R. Dawkins) 1, 634 «ἐπέθανεν ἓνας παιδίος Φλαμίγκος γουνάρης». Ἡ λ. καὶ ἐξ ἐνθυμήσεως τοῦ 1735 «Τὸ αὐτὸ ἔτος

